

1980 siger ja, er meningen straks at fremme kernekraftbygning. Siges der nej, må fuld kraft sættes ind på at fremme en energiforsyning uden A-kraft, men nej'et er selvsagt givet på det teknikkens udviklingsstadium, som er kendt den 18. november 1980. Selve det, at den hidtidige samfundsansvarlige løven afløses af handling i den ene eller den anden retning, vil selvsagt i relation til spørgsmål om ny folkeafstemning veje særdeles tungt i retning af, at nyfremkomne momenter ikke tillægges betydning, og at man altså bliver stående ved den afgørelse, det danske folk træffer den 18. november 1980.

Det kan naturligvis ikke undgås, at der i en folkeafstemningskampagne kommer til at indgå demagogiske elementer, som vildfører tusindvis af vælgere til at stemme på et løgnagtigt grundlag. Her har medierne – og da særligt statsmonopolet Danmarks Radio – en meget vigtig arbejdsopgave bestående i, at det sikres, at de standpunkter, der bliver fremført i den offentlige debat, bliver alsidigt belyst også fra dem, der er uenige i det fremførte. Manipulationsrisikoen er imidlertid ikke særlig for folkeafstemninger. Den indgår – og formentlig med endnu større vægt – i almindelige folketingsvalgkampagner, herunder også den, der førte til sammensætningen af folketinget den 23. oktober 1979. Derfor er det et lig i lasten, som man ikke kan undgå, men højst arbejde på at be-

grænse mest muligt, når man er tilhænger af den demokratiske afgørelsesmetode som den mindst dårlige. Betragtninger ud fra, at afstemningskampagner kommer til at indeholde groft vildledende momenter, kan derfor ikke tillægges nogen udslag-givende betydning.

I 1972 afgav professor, dr. jur. Max Sørensen et responsum til folketingets markedsudvalg, hvorefter en folkeafstemning om Danmarks tilslutning til EF ikke ville stride mod grundloven, hvis den gennemførtes efter særlig lov (Kilde: Karsten Lehmann Sørensen: »Danmark og EF i 1970'erne« side 84).

Derfor er der intet grundlovsstridigt i det foreliggende lovforslag. Og det bør vedtages nu – kunne være vedtaget for år tilbage – fordi det under alle omstændigheder er aldeles uanstændigt af folketinget at blive ved med at udskyde og udskyde afgørelsen af denne supervigtige sag, blot fordi den falder lidt ubekvemt ind i nogles partitaktiske cirkler. Sagligt er der, efter at verden har haft et væld af atomkraftværker i over 20 år, ikke uafklarede problemer af en sådan størelsesorden, at der er fornuft i yderligere udsættelse af afgørelsen.

Pernittengrynformalister har gjort det til en væsentlig sag, om folkeafstemningen skal være vejledende eller afgørende. Det er imidlertid et skinproblem. Formelt er den vejledende, men reelt er den naturligvis i et demokrati afgørende.